

Naročnina doma na skü-
pni naslov mesečno 2 D.,
na posameznoga 2 Din.
50 par.
V inozemstvo 6 Din., ali
z M. Listom, M. Ograče-
kom i kalendarom 8 Din.
50 para., letno 100 Din.
Plačati se mora bar me-
sečno naprej.
Štev. položnice 11806.

NOVIN SLOVENSKE KRAJINE

Vredništvo v D. Lendavi
hš. 67, uprava v Črensov-
cih, Slov. Krajina.

Cena oglasov:

N G. Milač Simon prof.
Majstrova ul. 3.

oglas do 10 reči 5 Din.,
više vsaka reč 1 D. 50 p.
Popust po dogovori.

Namen Novin je: 1) z zagovorom Pravice tolažiti Srce Jezušovo, i 2) z čistimi dohodki podpirati siromake Sv. Ivan Bosko, pomagaj nam oba doseči!

Naš krao mrtev.

Mir je iskao na zemli, mir za 14 milijonov Jugoslovancov, mir za Balkan, mir za celo Evropo, mir za celi svet. Za to se je trudio, borio, potivao i gladio pot raznih nasprotnosti do sporazuma, do mira med narodi. V tom njegovom plemenitom deli ga je zadela hudo-
bna morilca krugla i je zkrjavelo mir iskajoče dobro srce. To je najšlo svoj mir. A krvaveče nas opomina: jaz sem žrtev za vaš mir, ne spozabite se z te lubezni. Včinite vse za mir. Eden je bio oča naše domovine, edno srce je meo, edna miseo ga je napunjavala, gda je mirao: Čuvajte Jugoslavijo, zato mi tudi edni moramo biti, edni v velikoj domovinskoj lubezni do edne naše domovine Jugoslavije. Naš vladar je življenje zgubio te, kda nam je iskao stalen mir. To je napravila junaška lubezen njegova do podanikov svojih. Naša lubezen do domovine, mora biti tudi junaška. Njena duševna, jakostna, socialna i gmotna dobrobit nam mora biti glavni namen, za to moramo zastaviti vse svoje moči; to bo tisti dužen sinovsko-podaniški spomin na mučenika krala, ki je življenje dao, da bi mirno živela njegova deca. Jezuš, krao večne slave naj njemu povrne njegovo lubezen.

Žaloigra v Marseille-i.

Jugoslovanski rušilec „Dubrovnik“ je z visokim kralevskim gostom priplaval v marseillsko (marsejsko) pristanišče 9. oktobra ob 4. zadvečara. Na krov „Dubrovnika“ je včasi prišeo francoski zvušnji minister Barthou, šteri je v imeni predsednika francoske republike Lebruna pozdravo Nj. Vel. krala. Nato se je Nj. Vel. krao podao na francosko admiralsko ladjo, na šteroj je bio francoski mornariški minister Pietri. Med tem sta prišla na francosko admiralsko ladjo jugoslovanski zvušnji minister Jevtič i minister dvora Antič.

Po medsebojnih pozdravih so se visoki gostje odpelali na suho, gde so je čakali na okinčanom pomoli zastopniki oblasti. Nj. Vel. krao se je jako dobro razpoložen z vsemi pozdravo. Ogromne vnožice francoskoga naroda so navdušeno pozdravljale velkoga zaveznika i prijatelja Francije.

Včasih so visoki gostje sedli v avtomobile i se odpelali proti prefekturi. Med vihernim vzklikanjem, šterim je Nj. Vel. krao smejoč i radostno odzdravljao, so šli avtomobili proti središču mesta. Avtomobili so vozili s hitrostjo kakših 8 km na voro.

V avtomobili poleg Nj. Vel. krala je sedo francoski zvušnji minister Barthou, (Bartu) pred Nj. Vel. kralom pa general Georges (Žorž) kak zastopnik francoskoga generalissima generala Weyganda. Gda so avtomobili prišli na trg pred marseillsko borzo i zavili na vogli v ulico krala Alberta, je iz vnožice skočo atentator, močen človek, kakših 40 let star i srednje dobro oblečen, i se zagnao proti kraljevskomi avtomobili, šteroga je bilo lahko spoznati po kraljeskoj zastavi. Francoski podpolkovnik, šteri je jezdo vstric s šoferom poleg avtomobila, je zapazo toga človeka, kak beži proti avtomobili. Z vsov silov je potegno vajati, ka bi vstavio konja i zadržao hudočelnika. Ali naj je bila njegova kretnja ešče tak nagla, se njemu je vendar ne posrečilo preprečiti nesreče, ar je bio atentator že na stubi avtomobila i je že začno strelati v Nj. Vel. krala, ministra Barthouja i generala Georgesa. Podpolkovnik je med tem z vdarci s sablov podro atentatora, šteroga je šofer zgrabo za šinjek. Nj. Vel. krala so zadele tri krogel, i to edna v črevno votlino, druga pa v bližino srca. Ostale krogel so zadele francoskoga zvušnjega ministra Barthouja v levo ramo i tudi težko ranile generala Georgesa.

Atentator je šče na zemli ležeč strelao i pri tom rano dva stražnika i neko žensko, šteriva sta tudi že oba mrtviva. Nato si je ešče sam šteo poglati kroglo v vüsta, a policija je to preprečila. Sekali so po njem drugi.

Med tem so avtomobili naglo odpelali v prefekturo, vnožica je pa ne znala, ka je pravzaprav. Čula je strelanje i se zbrala, da prepreči atentatorov namen. Nastala je strašna zmešnjava. Razkačeni ljudje so štel raztrgati strašnoga zločinca i komaj ga je policija rešila pred srdom lüdske sodbe. Atentatora so zdignoli i ga odnesli na bližnjo stražnico. Ljudje so ves čas zahtevali, ka jim naj izročijo atentatora, ka ga sami sodijo. A med tem časom je že mrtev bio.

Gda je avtomobil z Nj. Vel. kralom prišeo v prefekturo, so ga odnesli v kabinet i ga položili na postelo. Doktorje so nüdili prvo pomoč i so včinoili vse, ka je v človečih močeh, a izjaviti so mogli, ka nega več pomoči. Nj. Vel. krao je zdejhno točno ob 16. 10 po francoskom časi svojo dušo.

V prefekturi je nastala velika žalost. Zastopniki oblasti, diploma-

cije, jugoslovanskih i francoskih časnikarov so se obüpani i žalostni zbrali okoli mrtvoga krala.

Vest o gnüsnom atentatu se je kak blisk razširila po mestu. Ves Marseille i za njim vsa Francija se je pogrozila v globoko žalost. Francoski narod je globoko zadela rana, štero je povzročila smrt jugoslovanskoga krala.

Jugoslovanskomi narodi.

Naš veliki krao Aleksander I. je spadno 9. oktobra ob 4 vori popoldne v Marseilli kak žrtev podloga atentata.

S svojov krvjov je krao mantrniško zapečato delo i mir, zavolo šteroga se je napoto v zavezniško Francijo.

Na prestol kralvine Jugoslavije je po členi 36. ustave stopo njegov prvorojeni sin Nj. Vel. krao Peter II.

Kraljevska vlada, vojska i mornarica so položili prisego vernosti Nj. Vel. krali Petri II.

Vlada kralvine Jugoslavije, štera vrši začasno na osnovi člena 45. ustave kraljevsko oblast, je pozvala narodno predstavništvo k skupnomi zasedanji na den 11. oktobra, gda položi prisego v smisli člena 59. i člena 42. ustave.

S svojimi zadnjimi rečmi, štere je blagopokojni krao vmirajoč komaj izgovoro, je v svojem neizmernom rodolübjü zapüsto našemi narodi eto sporočilo:

„Čuvajte Jugoslavijö!“

Kraljevska vlada poziva ves jugoslovanski narod, da to sveto zapoved verno i spoštlivo spuni.

V Belgradi, dne 9. oktobra 1934.

Predsednik ministrskega sveta M. T. Uzunovič, s. r. kmetijski minister i zastopnik zvušnjega ministra, dr. Dragutin Kojič, s. r., prosvetni minister dr. Ilija Sumenkovič, s. r., pravosodni minister Božidar Maksimovič, s. r., minister za telovno vzgojo naroda dr. Grgo Andjelinovič, s. r., minister za trgovino in industrijo Juraj Demetrovič, s. r., finančni minister dr. M. Djordjevič, s. r., minister za gradnje dr. Stjepan Skrulj, s. r., notrašnji minister Živojin Lazič, s. r., minister za socialno politiko i narodno zdravje dr. F. Novak, s. r., minister vojske i mornarice armijski general M. Milovanovič, s. r., minister za šume i rüdnike dr. Ulmanski, s. r., prometni minister Ognjen Kuzmanovič, s. r.

Teštament pokojnoga krala.

Sestavljeno v kraljevskom dvori na Dedinji, dne 9. oktobra 1934 ob 20 vori.

Na povabilo Njegovoga kraljevskoga Visočanstva kneza Pavla so prišli v dvor: predsednik ministrskega sveta g. Nik. T. Uzunovič, upravnik dvora g. Manojlo Lazarevič i povelnik kraljeve garde armijski general g. P. R. Živkovič. Navzoči je bio tudi prvi adjutant Nj. Vel. krala divizijski general g. Mil. J. Ječmenič.

Njegovo kraljevsko Visočanstvo knez Pavle je sporočo navzočim, da je od zvušnjega ministra g. Bogoljuba Jevtiča i maršala dvora g. Dimitrijeviča dobo iz Marseilla brzjavno poročilo od atentata na Nj. Vel. krala Aleksandra I. i da je Nj. Vel. krao podlegeo.

Po tom sporočilu je Nj. kraljevsko Visočanstvo knez Pavle izročio predsedniku ministrskega sveta g. N. Uzunoviču v navzočnosti navzočih kuvertu z napisom:

„To je lastnoročna listina, ki sem jo napisao na osnovi člena 42. ustave kralvine Jugoslavije od 3. septembra 1931. leta.

Aleksander.

G. ministerskomi predsedniki!

Ta kuverta je zaprta in zapečatena z dvema pečatoma iz rdečega voska, na šterih je vtisnjen grb kraljevskoga doma.

Predsednik ministrskega sveta g. N. T. Uzunovič je v pričüjüčnosti Nj. kralovoga Visočanstva kneza Pavla i gori imenüvanih odpro kuvertu i v njoj najšeo na modroj poli konceptnoga papira akt, podpisani lastnoročno po Nj. Vel. krali, šteri se glasi:

„Sestavljeno 5. januara 1934. leta na Bledi.

Po svobodnoj voli i v svojem najbošem osvedočenji, da s tem najbolje slüžim interesom svoje mile domovine, kralvine Jugoslavije, svojega dragoga naroda i svojega kraljevskoga doma:

Odrejam na osnovi čl. 42. ustave kralvine Jugoslavije, da za primer, da prestolonaslednik iz vzrokov naštetih v čl. 41. ustave, ne more vršiti kraljevske oblasti, vršijo namestniško oblast:

1. Nj. kraljevo Visočanstvo knez Pavle Karagjorgje;
2. dr. Radenko Stankovič, senator i minister prosvete;
3. dr. Ivo Perovič, ban savske banovine.

Kak namestnik za kneza Pavla določam armijskoga generala Vojislava Tomića, poveljnika Beograda;

kak namestnika za dr. Radenka Stankovića določam Jovana Banjanina, senatora;

kak namestnika dr. Perovića določam dr. Zeca, senatora.

Te akt sem napisao ino podpisao lastnoročno v dveh izvornikih, od šterih bo ednoga hranila Nj. Vel. kralica, drugoga predsednik ministrskoga sveta.

Oba izvoda toga akta sta kuver-

Pokojni vladar se vraća domo.

V srce segajoči trenutki, gda se je s skuzami v očah poslaavlala Francija od svojega prijatelja.

10. oktobra zajtra je prišla Nj. Vel. kralica Marija v spremstvu dvorne dame i drugih osebnosti na marseillsko postajo. Tam so jo istotak pričakovali naš zvunešnji minister z drugimi jugoslovanskimi i francoskimi osebnostmi. Z vsemi je segnola v roko i se odpelala z automobilom v prefekturo, gde je ležao na mrtvečem odri blagopokojni krao Aleksander. Pristopila je k odri, pokleknola i molila kakših 20 minut. Potom je otišla v stanovanje prefekta i ostala tam vse dopoldne.

Iste den je prišeo v Marseille tudi predsednik francoske republike Lebrun. Predsednik Lebrun je izrazo iskreno sožalje Nj. Vel. Kralici Mariji, nato sta obadva otišla v dvorano prefektore, štera je bila med tem časom spremenjena v mrtvečo kapelo. V kapeli sta bila postavljena dva katafalka. Na desnom je ležao Nj. Vel. krao Aleksander I. v admiralskoj uniformi, pokrit z jugoslovanskov zastavov, ves v vencaj i rožaj. Na levoj kre njega je ležao minister Barthou, pokrit s francoskov zastavov. Nj. V. kralica je pokleknola s predsednikom Lebrunom i nekaj minut molila. Po tom sta se šče oba poklonila zemskim ostankom francoskoga zvunešnjega ministra Barthouja.

Po 12 so Nj. Vel. krala položili v trgu. Pri tom sta bila zraven predsednik Lebrun i Nj. Vel. kralica Marija. Trgu so vzdignoli generali francoske armade i jo odnesli v avtomobilski furgon. V prvi avtomobil sta si sela Nj. Vel. kralica Marija i predsednik Lebrun. Nato pa je sledila vrsta automobila z ministri i drugimi osebnostmi. Sprevod je zaključila delegacija bojovnikov s solunske fronte, šteri so nosili s sebov zastavo solunskih bojovnikov.

Komaj po 24 vörnom prebivanji na francoskoj zemli se je blagopo-

tirana in zapečaten z mojim podpisom.

ALEKSANDER KARAGJORGJEVIĆ, kralj Jugoslavije.

Tom protokoli se priloži pravzda navedeni akt od 5. januara 1934 l. z Bleda.

Prečitali smo i overovili:

Pavle, s. r., preds. min. sveta Nikola Uzunović, uprav. mesta Belgrada Man. Lazarević, povelj. kralve garde Peter R. Živković, I. adj. Nj. Vel. krala diviz. general N. J. Ječmenić.

Iz kabineta predsednika min. sveta št. 220 od 9. oktobra 1934. leta.

kojni krao morao vrniti v svojo domovino. Z najvećšimi vojaškimi častmi so sprevali njegovo telo iz prefektore, gde je ležao med rožami, pokrit s francoskov i jugoslovanskov zastavov. Desetjere vnožine so stale v najglobokejšoj tišini ob cestaj, gde je šo sprevoz. Jokanje se je čulo povsedi i tiho so mahali z belimi robci v slovo vladari, šteromi so pred ednim dnevom vzklikali v navdušenji. Telo blagopokojnoga so prenesli na „Dubrovnik“, šteri je čakao v pristanišči, ves v žalosti. Mornarje so se glasno jokali. Ne je niti edno oko ostalo suho, gda je Francija vračala „Dubrovnik“ te najdrakši kinč svoje zaveznice. Pravoslavni duhovnik je molo molitve pri kralovoj trugi. Gda so telo postavili na „Dubrovnik“, je kralica Marija pokleknola kre ravnotak klečečega predsednika Lebruna, med tem, ka je vojaška godba žalostno igrala Chopinovo „Smrtno koračnico.“ „Dubrovnik“ je včasivzdignio sidra i se odpelao v Jugoslavijo. Sprevali sta ga dve velki križarki i dva rušilca. Topovi so zagrneli, lüstvo pa je ne šelo zapustiti obale, gda je jugoslovanska bojna ladja s svojim dragim terom tiho, tiho odplavala iz pristanišča na visoko morje, ta proti Jugoslaviji, domovini krala — zjedinitela.

„Dubrovnik“ je sprevalao na njegovoj žalnoj poti francoski mornariški minister Pietri, šteri se bo z francoskim vojnim ministrom maršalom Petainom vdeležo pokopa Nj. Vel. krala.

Sto je atentator?

Osebnost atentatora, šteroga je vnožina včasipogñusnom zločini raztrgala, je dognana. Pri njem so našli češkoslovaški potni list na ime Peter Kelemen. Piše se Peter Kelemen i je rojen 9. novembra 1899. Meo je pri

sebi jugoslovanski potni list, šteroga njemi je izdala zagrebska policija 30. maja 1934. V Francijo je prišeo 28. septembra 1934. — Vse kaže, ka je potni list ponarejen. Iz preproste obleke se vidi, ka je bila napravljena i küplena v Parizi v veletrgovini „Belle Jardiniere“ (Bel žardinier). Zvün toga so našli pri njem dva revolvera i 70 patronov. Revolver, s šterim je bujo Nj. Vel. krala, ma strašne razsežnosti i je prava mala strojnica z 20 patroni. Od teh je atentator strelao deset strelav na blagopokojnoga krala, Barthouja i generala Georges, drugih deset je pa ne ponücao. Pri njem so našli edno bombu, štere je ne več mogeo nücati, bukso i 1800 frankov gotovine.

Eden dopisnik, šteri je bio v neposrednoj blizini atentata, je potrdio, ka so atentatora napadnoli lüdj. Njegovo telo je strašno razmesarjeno. Na policiji izjavljao, ka je bio trgovski potnik.

V inozemstvu so se razširile vesti, ka je atentator Peter Kelemen češkoslovaški državlján. ČTK najodločnejtaji te vesti. Istina je, ka je meo Kelemen pri sebi ponarejeni češkoslovaški potni list, ali češkoslovaška vlada povdarja, ka je te potni list bio ponarejeni v znanom središči za ponarejanje potnih listov v Srednjoj Evropi. V zvezi s tem je tudi izjava češkoslovaškoga konzulata v Zagrebi, ki izjavlja, ka je 30. maja ne izdao nikšega potnoga lista Kelemen. Praška občina pa izjavlja, ka v registri Velike Prage nemajo vpisanoga niednoga prebivalca pod imenom Kelemen ali Karaman.

Policija v Aix en Province je ugotovila, ka je Kelemen dve noči pred atentatom spao v ednom hoteli v Aix en Province. Kelemen je stanüvao sküпно z nekim Kramarom i Hangom. Teva dva sta po atentati neznano kam izginila. Kak je preiskava v Franciji dognala, je pravo ime morilca Suk i je kotriga svetovne teroristične ali nasilne organizacije. Dva tovariša so zgrabili.

Nj. Vel. kralico Marijo

so 9. oktobra ob 18. 25 v Besanconi, na poti v Pariz obavestili o strašnom dogodki.

Barthou-mrtev.

Poldrugo vöro po smrti Nj. Vel. kralja Aleksandra I. je vmro francoski zvunešnji minister Louis Barthou,

šteri je tudi podlegeo ranam ogabnoga hüdodelnika.

Najprle so mislili, ka je njegova rana ne tak nevarna, ali gda so ga natenko preiskali, so vgotovili, da ga morajo operirati. Med tem pa je vrgo krv i bila je potrebna transfuzija krvi. Gda so Barthouja nato kloroformirali, njemi je odpovedalo srce i je izdihno.

Bolestni odmev v Parizi

Pariz 10. okt. Dnešnji jütrašnji listi prinašajo zvün katastrofalnoga dogodka i drugih člankov tudi fotografije, štere kažejo razne trenutke strašnoga djanja. Znano je, ka se je ednomi izmed vnožestevilnih operaterov slučajno posrečilo posneti ves potek toga barbarskoga djanja. Te film so, kak trdijo, včasitisto noć razvili i ga izročili državnim preiskovalnim oblastvom v Parizi.

Tak se na ednoj slici jasno vidi, kak je atentator, gda je stopo na stubo avtomobila, iztegnio svojo zločinsko roko skoz odprto okno avtomobila i izvršio svoj strašen greh. Vidi se tudi šofer, kak je zločinca zgrabio za šinjek. Tudi se vidi, kak je podpolkovnik naglo obrno konja, da bi s sablov dosegnio hüdodelnika.

Na ednoj slici se pa vidi, kak nesejo smrtno bledoga vmirajočega krala v dvorano.

Zvün teh slik, štere segajo gledalci do srca, se vidijo tudi slike krala i Barthouja ob Barthouje-vom obiskü v Belgradi.

Tragična smrt blagopokojnoga krala Aleksandra je globoko pretresla vso Francijo. Ves Pariz je v žalnih zastavah. Časopisi žalostno navajajo podrobnosti sprejema Nj. Vel. krala v Parizi, šteri bi morao biti 11. oktobra gost francoske prestolice. Objavljajo tudi pozdravne govore pariškoga župana i odgovor, šteroga naj bi meo Nj. Vel. kral Aleksander.

Slavoloki pred mestnom hižov so nemi svedok radosti i veselja, s šterim je šteo Pariz sprejeti velkoga zaveznika i prijatelja francoskoga naroda. Maroški vojaki se v svojih slikovitih oblekaj odpravljao nazaj v domovino, ne da bi mogli izkazati vojaške časti jugoslovanskomi krali Aleksandri.

Francoska vlada je odredila edno mesečno žalüvanje za jugoslovanskim vladarom.

Sožalja pošiljajo visokomi kraljevskomi domi vladi i vse-mi jugoslovanskomi narodi skoro vse države.

Tak: Bolgarija, štere gost je bio blagopokojnik pred nekaj dnevi. Ru-

Giovanni Papini:

Jaz i židov.

Ravno štiristo let potli, kak je Kristofov prišeo v Guanahano, sam hodo v školo, ki je nosila ime našega Danteja. Vidilo se je zaistino, kak da je to kakša slabo civilizirana podružnica pekla, štero si je mogla zmisliť samo süha hüdobnost obćinskih poglavarov. Edna jako velka hiža sive farbe na vulici, ki je bila nekša mračna trgovska naselbina. Zasükane stube, šterim je bio konec pa nišče ne ve kam se zgübijjo — sam je najšeo v ništernih krajaj Piranesija — pa düh po pisnivom, pa po straniščaj; te šče pa nekši zasükani hodniki, par prehodov, teras i dver, kak se samo lahko vidijo v starih temnicaj ali v vozah i v spanji, gda mamovročino. V toj zmešnjavi, štero je sunce zapüščalo v polsenci, je bila renda dver, ki so bila vsikdar zapreta, pa so mela odzgoraj številko, kak postelev prenočišči. Če je što odpro štero izmed teh dver, se je znajšeo v pravokotnoj sobi, slabo razsvetlenoj, gde so stali redi čarnih klopi proti čarnomi naslanjači.

Tüdi jaz nebože stvorenje sam preživo po nikelko vör dnevno v ednom takšem razredi. Vučiteo je bio najbole popolen od vseh, ki so vladali v toj vozi. Malo plantav, malo slepi, malo glühi je mogeo svoje slabosti cpraviti s kostnov jetikov, z zlatimi očali i s skućenov glavov. Na drugom krajaj je meo zavsa svojstva

vučitelja tistoga časa: mustače kak Umberto, čüt düžnosti, nepričaküvano se je na ves glas zasmeljao, vdaro je s pesnicov po stoli, poštüvao je vladu, pa meo je strašno marelo. Toliko ljubavi mi je pokazao, ka sam ga zato menje lübo. Kakšo zaslügo bi pa mela njegova slabost, če je ne izhajala od nekše premagane moči?

Ali nad njim je bio ravnateo, uradniško božanstvo, Piemontčan novoga izgleda, ščetinaste brade, vrajži poglavar toga grdoga odelenja. Vüsta so njemi bila vsikdar skrivljena na kreganje; vüsta, štera so bila strašna i gda je bio tiho, se je zdelo ravnotak, ka so stvorjena za njegov položaj kak poglavara i sodnika. Kelkokrat mi je to srce, štero ešče mam, tukülo kak hamer v mojih slabih i sirmaških prsaj, gda je zagrmeo s svojim glasom i gda sam vido tisto lice, tista vüsta, tisto ostro i veliko brado, tiste pesje mustače! Nikdar ne bi mogeo opisati njegove postave. Ednok me je zezvao k sebi, ne vem, zavolo kakše pregrehe. Šo sam k njemi pa ne tak ka bi hodo, liki bio sam sklüčeni, lica so mi bila brezi krvi i ledeni znoj jih je oblevao. Nikaj drugoga sam ne vido, kak nedavno rdeče pofarbane cigle pod svojimi nogami.

V toj školi, da se povrnem k začetki, je bio z zakonom dopüšćen „verski navuk“. Od toga so bili oproščeni vučenci, šterih starišje ali njih namestniki so s pismenov prošnjov prosili za to. Moj oča je napisao to prošnjo i jaz sam bio odpüšćen od

katekizmuša. Dvakrat na tjeden, za časa najbole trüdnih vör popoldnevi, se je prikazao pri dveraj močen starček, oblečeni v čarno svilo i obrit. Vsi so vstajali. Na vučitelov mig sva jaz i ešče eden drugi dečak šla s povešenov glavov iz šole; sprevaljao naj je osemdešet poznanih oči z zavidnimi i nekak vsmilenimi pogledi. Dühovnik je niti ne geno z očmi. Vučiteo njemi je z dostojanstvenov slüžnostjov odstopo naslonjač pokriti z voščeni platnom.

Moj pregnani tovariš je bio Židov i je nišče ne mogeo njak praviti, či je on zapüsto razred. Ešče več, vnoći, ka me opravičijo. so mislili, da sam tüdi jaz eden od vernikov Staroga Zakona. No ja, nasprotno, znao sam, ka sam bio kršćen v cerkvi sv. Ivana i ka mi je eden püšpek vtisno na čelo znak sv. Firme. Zavolo kakše tajinstvene sode sam bio te prisiljen, da ne poslüšam na Božo reč? Moj tovariš je šteo to na vsak način izvedeti.

— Si protestant? Si-li izobčen? Ka je tvoj ajta?

Nesam znao ka odgovoriti. Nazadnje, da bi ga zmešao, pravim:

— Moj oča je brezverec.

— A ka to pomeni brezverec?

Beli Abrahamov potomec se je zagledao v mene s silov svojih vlažnih čarnih oči, zatem mi je obrno hrbet i me je nikdar več nikaj ne pitao.

Šli smo dol po mračnom hodniku, gde so na obešalnikih visila črna preginjala, kaputi i kape. Mir kak

v samostani, zrak kak v vozi, düh blatne vode. Čuvar z licom, kak pavuk takše farbe, naj je gledao prek, kak sina tüjega i sumlivoga plamena. Njegova žena, zavita v čaren šal, naj je kazala s svojimi bledimi i tenkimi rokami.

— Nešćete, e, vi tovariši, znati od Jezusa i od Matere Bože!

Skrio sam se na najbole temno mesto, da bi razmislio. Zakaj mi je oča ne dopüsto, ka bi poslüšao dühovnikov navuk? Zakaj ne trbe nikaj vervati, pa vsi vse verjete?

Gda-gda sam bio ponosen zavolo te posebnosti, štera me je delala za posebnoga človeka. Pa ali je moj oča ne človek, šteri je šteo knige i zna svoje düžnosti? Na pa nešterokrat me mučilo, me je grizlo, zakaj sam tüdi jaz ne tam notri, ka se navčim te globoki navuk, šteroga je niti naš vučiteo, čeravno tak dober, ne smeo včiti v svojem ednostavnom vsakdenešnjem predmeti! Nesam vervo, čeprav sam ne dobro znao, ka drugi verjejo i moja vola za vervati je bila omejena na tiste trenutke v samoti, na kratke žele po tistoj vüri, ki sem jo zapüsto.

Ednok, gda sam bio sam, sam skleno, da bom poslüšao pri dveraj. Dühovnik je pomali z nizkim glasom izgovarjao zapovedi. Naednok čüjem.

„Poštüj oča i mater“.

I te celi den, zameknjen i zvün sebe premišlavlem:

— Zakaj mi te oča zabranjüje, ka se navčim, da ga poštüjem.

Rim, 15. VII. 1934. (Hrvatska Straža.)

munija, štera je odredila 6 mesečno žalovanje; Madžarska, Poljska, Belgija, Japonska, Argentina, Anglija, Italija, Švedska, Avstrija, Albanija, Turčija, Španija, Italija, Češka itd. itd.

Prisega novomi krali.

Naš parlament, vojska i vso uradništvo je priseglo vernost novomi krali Petri II. Novi krao Peter II. je okt. 13. prišo v Beograd i prevzeo vladarstvo. Sprejeti je zakon, ka de pokojni krao odsehmo noso ime v zgodovini: **Viteški krao Aleksander I. Zjediniteo.**

Pokop pokojnoga krala

je v četrtak. Mrtvo telo je pripelao rušilec „Dubrovnik“ okt. 14. v Split, 15. pa ga je vlak pripelao v Beograd.

„Čuvajte Jugoslavijo!“

Zgodovina južnih Slovanov je velka, ali samo na mestaj vesela knjiga.

Velka je ta knjiga, ar je popisano v njej življenje naroda, šteri je ne dete, ar samo na tistoj zemli, na šteroj nas dnoš hrani i brani boža previdnost — živimo že več kak trinajst sto let.

I samo na mestaj je vesela ta debela knjiga naše zgodovine, ar nam je usoda določila za domovino takšo zemlo, štera je bila, posebno v starih časih, že po svojoj rodnoj obliki šamo v škodo rasti i napredki. Velke vode i gore režejo našo zemlo na menše i vekše koticke, te velke gore i vode so bile za prave plote, prek šterih je v tistoj dobi, kda ešče ne bilo telko i takših cest mostov, železnice, avtomobilov, letal i drugih naprav za promet, kak dnes — skoro ne vupao pogledati Jugoslovan k brati Jugoslovani. V male i vekše koticke zaprti, že od prirode same deljeni smo poslali iz ednoga trije i či računamo tūdi Bolgare, šteri so nam bratje po krvi i jeziki — štirje. Ar smo živeli v svojih koticakaj ločeni od bratov, smo znali vsaki Jugoslovanski drobce po svoje, dobili smo razlike v šegaj, v veri, v jeziki.

Okoli nas so živeli srečnejši narodje, šterim je natura pomagala v rasti te, kda je nas zavirala. Tej narodje so postali močni i velki; z našim na štiri skupine razdeljenim narodom so lejko ravnali po miloj voli. Kakše je bilo to ravnanje, od toga največ pove debela knjiga jugoslovanske zgodovine, štera je puna skuze i krvi. Zato je tak žalostna!

Pa boža previdnost je hranila i branila naš narod.

Dobili smo naprave, štere so razbile prirodne ograje med krvnimi brati. Rasli smo v izobrazbi i spoznali, ka smo združeni močni i rešeni krivic, razbiti na štiri drobce pa slabi, s šterimi lejko ravna močnejši sosed po svojoj voli. Dobili smo velike može, šteri so vse sile svojega tela i plemenite duše aldūvali za lepšo bodočnost jugoslovanskoga naroda i jugoslovanske domovine.

Zgodovina zadnjih sto let nam opisūje kak se je zvršilo zjedinenje. Bojna za bojnov, potoki krvi i skuz se vrstijo v dugo rendo pred našimi očmi, če gledamo na pot rešitve iz razdrobenosti v zjedinenje. Tūdi zgodovina nas vči, ka smo boje ne začelnjali mi, nego sikdar tisti srečnejši sosedje, šterim je nikak ne šlo v račun, ka bi tūdi Jugoslovan lejko postao gospodar svoje zemle. Pazili so na vsaki stopaj našega napredka i nas neusmileno sūnoli nazaj v staro razceplenost, če je bilo mogoče z jalnostjov če ne, pa s silov. Ti, dobra naša mati, si se nikdar ne smilila tem našim narodnim neprijatelom, če si bridko jokala, i ti dober sin svojega naroda si se nikdar ne smilo skritom neprijatelji, če si mogeo na mesto plūga, motike i druge za delo vstvarjene škeri prijeti za orožje.

Samo pogledajmo vsi v knjigo naše zgodovine i vidli bomo, kak neusmileno je prijeo Türk malo Srbijo samo zato, ka bi zavirao njeno rast. I kda je Srbija s svojimi prijatelji premagala staroga več stoletnoga sovražnika, — Türka, — kda je ešče po dugoj balkanskoj bojni krvavela iz sto ran,

je že prišeo novi, bole nevaren neprijatelj od sevr i severo-zahoda. Bojao se je od male jugoslovanske državice, Srbije, ar je znao, ka je ta stalna nevarnost za tiste države, štere po krivici gospodarijo nad deli jugoslovanskoga naroda i zemle.

Pa zobston je bilo štiriletno klanje, nastala je — proti voli naših smrtnih neprijatelov velka Jugoslavija. Njeni dober oča i voditeo je bio naš blagopokojni viteški krao Aleksander I. zjediniteo.

Do srce se je njemi smilo naš rod, šteri more ešče dnes prenašati krivično ravnanje tūjinca, zato je pa delao z vsemi silami na to, ka našo moč povekša. S povekšanov močjov bi lejko mislo na ne krvavo rešitev naših dnes ešče zaroblenih bratov i sester.

To je bolelo naše neprijatele. Bojali so se modroga i močnoga vladara. Zato njim je bio javno ali skrito na poti. Zato so kupūvali pokvarjene duše doma i v tūjini, ka bi se z lepa ali z grda rešili močnoga i sposobnoga voditelja Jugoslavije.

Bujte voditelja i razčrkne čreda, so mislili. Zato so hodili za blagopokojnim kralom morilci kak čarna senca, zato je bio kupleni morilec tūdi na Francozkom i tam opravo svoj odurni poseo.

... Naš blagopokojni krao je meo lūbleno ženo i dečico. Navaden človek na smrtnoj vūri, če je opravo svoje z Bogom, misli navadno na svoje lūblence, na deco, na ženo. Najbrž tak je ravnao tūdi naš dober krao. Ali zadnje reči, štere je čūlo iz njegovih vūst človeče vūho, so bile te: „Čuvajte Jugoslavijo!“ To je bila njegova najvekša lūbezen, mi vsi, naša zemla, Jugoslavija! Dobro je znao, zakaj more vmreti v najlepšoj moškoj dobi: za nas, za Jugoslavijo. Dobro je čūto, ka je slaba Jugoslavija zapisana smrti, zato je pravo: „Čuvajte Jugoslavijo!“ Čuvajte njeno moč, odstranite vse, ka bi zaviralo njeno rast, njeno lepšo, zasluženno bodočnost. Slep bi bili i grešniki najnižje vrste, če ne bi razmili te opomin i če ne bi tūdi naša Slovenska krajina zakričala neprijatelji, šteri je skrit za odurnim plačanim morilcom: „Čuvamo i čuvali bomo Jugoslavijo. Tak nam Bog pomagaj!“

Blagoslovitev sirotišnice „Deteta Marijike“ v Turnišči.

V nedelo 14. oktobra se je odprla i blagoslovila prva sirotišnica za siromaško deco v Slov. Krajine. Mesto zadržanoga g. dekana so sirotišnico, ki je v starom farofi, blagoslovili pooblašćeni od g. Greifa farnoga oskrbnika, urednik naših Novin, g. Klekl Jožef. Oni so služili tūdi prvo sv. mešo v kapeli pri sirotišnici i predgali od lūbezni Jezušove do dece, do siromaške dece. Slovesno veliko mešo so služili domači gospod, Greif Ivan z dvorbov. Obdali so jih pri sv. meši poleg predgara sledeći gospodje: Vrbanišek Ivan, katehet i Bakan Štefan kaplan z Lendave, Haoko Jožef, pleb. z Bogojine, Godina Ignac, kaplan domači i trije g. bogoslovci: Kolenc Ivan z Gomilic, Škarfar Ivan z Bratonec pa Zelko Ivan z Črensovec. Sledkar so prišli tūdi g. Berden Jožef, kaplan z Lendave.

Iz farne cerkve je narod prišeo v procesiji k sirotišnici i po večernici, štere so se istotak tū vršile, v procesiji šo nazaj v cerkev, gde je bio navuk za kotrige Marijine družbe obojega spola. Navuk so držali mladini g. Greif. Pesmi so bile krasne. Naroda je bilo zbranoga okoli trijezero.

Častite sestre so pogostile duhovščino z bogoslovci i svojimi dobrotniki, med šterimi so bili v prvoj vrsti g. Litrop Štefan, predsednik občine Turnišće, Vojković Jožef, cerkveni ključar z ženov, Kolenko Ivan, bivši župan črensovski, Stanko Ivan, odbornik „Doma sv. Frančiška“ v Žižkov i več drugih dobrotnikov i dobrotnic. Proti konci obeda je g. Greif stano gor i pozdravo navzoče častitoj materi i vsem se zahvalo za lūbezen, stero so skazali pri postevitvi

s svojimi trūdami i darovi i je oproso, naj držijo odpreto srce na sirote, štere bodo najšle zavetje v toj hiši, predvsem je oproso nato g. predsednika občine. Pri toj priliki je pozdravo tūdi z lepimi rečmi vrednika Novin za njihovo 60 letnico i povdaro, da je lepše spoj ne bi mogli obhajati, kak jo obhajajo z posvetitevov i otvoritevov prve sirotišnice za deco Slov. krajine.

Za lepi pozdrav se je zahvalo prvi predsednik občine i obećao, da se bo občina Turnišće brigala za hišo siromaške dece, da najdejo v njej zavetje i pravo odgojo.

Nato se je vrednik Novin zahvalio g. Greifi za topeo pozdrav ob 60 letnici i za trūde pri otvoritvi sirotišnice, šterih če ne, sirotišnice nega. Vso moralno pomoć so dali oni pa tūdi gmotno. Istotak se zahvali g. Litropi za obećano pomoć od strani občine. Tive dve pomoći zasigurata obstoj i razvoj sirotišnice, štero je sprosil i blagoslovilo Detece Marijika.

Edna siromaška deklica je zatem v lepah vezanih vrsticaj deklamirala zahvalo vsem dobrotnikom, druga deca iz vrteca pa pravila go lepe zgodbe i spevala. Šolar i ministrant Skledar Franc je pa z primernov pesmicov pozdravo g. Klekna za 60 letnico.

Vse je bilo mirno, lepo, dostojanstveno, notrašnje, do nebe segajoće, ar je preplavallo vse lūbezee, lūbezen, ki jo je Jezuš prineseo na svet po zapuščene dece.

Vsi navzoći so poslali prevz. g. knezoškofi i ap. adm. vdanostno pozdravno pismo i njim v molitev izročili sirotišnico Deteta Marijike.

Razgled po katoličanskom sveti.

Papovo semenišće sv. Jozafata v Rimi. Po l. 1593 se je pokazala potreba po šolanoj duhovščini katoliške cerkve grčkoga obreda. Po prošnji so dobili Slovani mesto v grčkom kolegiji sv. Anastazija v Rimi.

V preminočem stoletji je število naraščaja tak naraslo, posebno iz Galicije, da so zasedli že pol toga kolegija. Gda jih je bilo že telko, da so mogli meti posebno semenišće, je papa Leo XIII. osnūvao posebni zavod za nje „Collegium Ruthenum“ (Rususki kolegij).

Po bojni pa se je število tak zvišalo, je bila skrajna potreba, da se zgradi novi zavod. Prosili so pomoći od sv. Oče. Sv. Oča so se odzvali prošnji i darūvali peneze za zgraditev novoga semenišća. Zavod je bio dogotovljeni 1932 l. To semenišće je lepa moderna zidina, ki je sestavljena iz treh delov: središćna zgradba z cerkvijov; dvoje kril. To semenišće je edno od najlepših darov Sv. Oče grkokatoličanskim Slovanom.

Katoličansko gledališće v New Yorki. Amerikanski katoličani so preprićani, da je najbolša borba proti nepoštenim predstavam gledališč to, da odprejo svoje katoličansko gledališće. V New Yorki bodo drugo leto meli svoje katoliško gledališće. Amerikanski katoličani pa delajo tūdi na dale, da se odpravijo nepoštene predstave tūdi iz nekatoliških gledališč.

Katoličanska zdravniška šola na Angleškom. Glasoviti angleški konvertit dr. Piney je začno iskati vzroke, zakaj pridejo najpogibelnejši tūdi v brezbožnosti i pokvarjenosti navuki katoliške družine i podkopavlejo koren narodnoga življenja. Nazadnje je prišeo do zaključka, od šteroga piše etak: Spoznao sam se z vnogimi katoliškimi i nekatoliškimi zdravniki i od njih sam zvedo, da zagvišno vsi malo ali skoro nikaj ne poznajo pravoga katoliškoga navuka od življenja, ženidbe, od družine, od pravih temelov zdravoga naroda. Katoliški vućenci nemajo prilike se spoznati na vseučiliščih s katoliškim navukom. Samo v dar slučajih sam namero na poskuse, pa se to popravi. Tak je na ženskoj zdravniškoj visokoj šoli v Londoni edna izkušena katoliška zdravnica, štera svojim vućenakam predava poleg zdravništva tūdi katoličanski navuk. Ravno tak je tūdi na vseučilišći v Dublini. — Zdi se, da bomo prisiljeni ustanoviti posebno katoliško zdravniško visoko šolo.

Prazne lajiške šole. Na Francoskom se špara. Vnogi uradniki so zavolo šparanja odpūšćeni. Katolićani pozivlejo, ka bi trbelo zapreti takzване „lajiške šole“, štere so ovak protiverske, a v šoli nega več dece kak je pa vućitelov. So tam šole, gde nega nanć ednoga deteta za šolo, a vućitelje dobivajo nazlūk tomi redno plaćo, brez vsakšega odteglaja. Edna od teh obćin je predlagala, ka se šola zapre ali vlada je odgovorila: to neme biti! Lajiška šola mora ostati!

Zanimiva protimarksistićna izložba na Angleškom. V Londoni ja Mednarodne protiboljševišća organizacija odprla „izložbo“, štera namamen, da seznani svet z delom i odgojov boljševizma. To vodi bivši švicarski pravni zastopnik Dr. Aubert ki je meo dosta prilik spoznati boljševišća načela i njūvo pogūbno delo. To ga je tak pretreslo, da se je odreklo odvetnišćimi mesti i je svoje življenje posveto za boj proti boljševikom. — Ta izložba prikazuje v slikaj voditele boljševizma, je opisuje z njihovimi lastnimi rečmi. Posebno pa opisūje njūvo brezversko divjanje. Poleg toga so v toj izložbi slike za vero bujnih pušpekov, zrušene cerkvi, nesramne karikature Sv. Oče i Kristuša Odrešenika.

Nedelska šola.

Za kršćansko stanovsko državu. 12.

Mislite, ka smo mi za skūpno lastnino, za kolektivizam? Mislite, ka mi tūdi tak pravimo kak ništerni slepi, ka zasebne lastnine naj ne bo? Ne. Nikdar. Vsaki človek ma pravico do dobrin, ar brez teh ne more skrbeti v potrebnoj meri za svojo dušo. Ar pa vidimo, ka če edni majo vse, ogromna većina pa malo ali nikaj i ta većina ravno zato ne more skrbeti za zvelićanje svoje duše, moramo biti proti takšoj lastnini, štera velikoj većini lūdi ne pūsti, ka bi po božoj postavi skrbela za svojo dušo. Takša lastnina pa je v prvoj vrsti tista, štera ma namen iztisnoti iz siromaka — dobićek. Po našem mišljenji je za siromaka čisto vseedno što ma zemlo, šker, stroje fabrike; za nje ga je važno samo to, naj te dobrine nemajo takši lūdje, šteri je nūćajo bližnjimi na škodo i samo sebi na hasek. Nam je tak vseedno što je lastnik: posameznik ali družba, mi šćemo takši svet, šteri ne pūsti, ka bi s človećim delom stvorjene dobrine ravno tistim dale okove na roke, šteri so te dobrine vstvorili.

Če ne pūstimo, ka bi kapital bogatinov vživao dohodke, dobićek, s tem ne pravimo, ka smo proti obnavljanji toga kapitala. S tem ne vzememo nikaj od nikoga, samo ne pūstimo, ka bi itak velesila, kapital, ešće dale raseo kak zasebna lastnina poedincov. Če se najpre dovoli dnešnjim kapitali poedincov samo obnove, s tem bo kapital od dneva do dneva menši, ar bogatin pać nej vaju na šparanje. . . Poćasi, neopaćeno izgine na te naćin velekapital kak zasebna last i pride v last zadrug, stanov, lejko naroda ali celo — države. Na te naćin se siromak delavec skaže za bole smilenoga kak većina dnešnjih bogatašov. Pūsti njim, ka lejko napravijo svoje imanje, ka tisti, šteri so vajeni živeti brez dela, ne bodo prisiljeni, ka bi cigeo nosili zidarom (ar drugoga dela ne vejo) kak je to bilo pri ruskih knezih, šterim je vzeo vse nevsmileni komunizam.

Pisma naših z tūjine

Chateau Gaillard-Figy. Velećastiti gospod župnik in urednik!

Dobila sem Vaše Novine, Marijia list i Mar. Ograćek. Zednim tūdi čeke. Najlepša hvala; Vi ste pać znali za moje misli. Ravno sam sklenola pismo, da bi si naroćila Novine, pa sam je že dobila. Dela mam zadosta, ćasa mi pa primenkuje, da nemrem dosta šćeti. Jaz sam v prijaznom poštenom kršćanskom kraji. Delam pri dobrom gospodi. Do cerkvi mam 8 minut, štera je krasna. Lūdje se v cerkvi poboćno obnaćajo. To bi mo-

gli viditi naši dečki ino dekle. Telovska procesija je bila nad vse lepa. Krasno je bilo prvo prečiščavanje dece. Naprej so nesli križ, svetili so s svečami, te so šli g. plebanoš, zatem so šle deklice, nazadnje pa dečki. Spevala so decaš čela cerkev. Pred Marijinim oltarom so se zročili v Marijino varstvo. Bilo je veselje gledati to nedužno deco. Prišli so njim predgatgg. duhovniki iz sosednih far, tak da so bile štiri predge. Bila je tudi nova sv. meša. G. novomešnik nema oče, samo mater i 3 brate. Eden od bratov je tudi duhovnik. Pri sv. meši so ministrirali vsi trije bratje. Meša je bila ob 7 vuri. Ob poldesetih isti den je pa bila srebrna meša g. plebanoša. Jako lepo so obema predgali mil. g. pušpek iz Orleana. Spevanje je bilo nad vse lepo. — Jaz pa nemrem zadosta hvale dati Mariji, da mi je poskrbela tak dobro službo, kajti Njo sam prosila pomoči. V Njeno varstvo sam se zročila, kda sem s težavov odhajala od doma iz svoje lube domovine v neznanu tujino.

Srce Jezusovo naj nas vse blagoslovi!

FARKAŠ ANICA
iz Strehovec.

NEDELA.

V stop. Če boš gledao na grehe, Gospod, što bo obstal? — Ve ti odpuščaš, Bog Izraela. — Iz globočine kričim k Tebi, Gospod, Gospod, poslušni moj glas!

V. Istino govori v svojem srci.
R. Ne želi skazljivosti na svoj jezik.
Molimo: O Bog, naše pribežališče i naša moč, poslušni pobožne prošnje svoje Cerkve, Ti, ki pobožnost sam navdihavješ; i daj, ka jo v istini dosegemo, ka verno prosimo. Po G. J. K. Amen.

Nedela po Risalaj dvajseti-druga.

Evangelium sv. Mataja XXII.
Vu onom vremeni: Idoči Farizeuše tanač so držali, ka bi vlovili Jezusa vu reči. I poslali so k njemu Vučenike svoje z Herodijanci, govoreči: Vučiteo, znamo, ka si pravičen, i pot Božo po pravici včiš, i nemaš paske na nikoga: ar ne gledaš na peršono ljudi: povej nam zato, ka se tebi vidi? jeli je slobodno dačo dati casari, ali nej? spoznavši pa Jezus jalnost njihovo, veli: ka me skušavate skazlivci? pokažite mi dačni peinez. Oni so pa prikazali njemu eden sod. I pravi njim Jezus: čidi je kep ete, i napisek? Velijo njemu: Casarov. Teda veli njim: dajte zato, štera so casarova, casari, i štera so Boža, Bogi.

Razni ljudje prihajajo h Gospodi Farizeji i Herodijanci. Vsaki misli od Kristuša, od njegovoga navuka svoje, vsaki goji do Kristuša svoje misli, svoje žele, svoja čustva; eden tak, drugi ovak, vsaki po svojem. I tak napravijo s Kristuša edni vučenika, drugi zapelivca; edni dobrotnika, drugi škodljivca; edni rešitelja, drugi pogubitelja; edni Boga, drugi človeka itd. Tudi jaz lejko podobo Kristušovo spačim, pokvarim, skrivim, če Kristuša i iz Kristuša delam to, ka jaz ščem po svojoj voli, svojem mišljenji i želaj... Kak lejko spačim njegov navuk, če ga razmrim i zapopadnem po svojem i ga zdržavam po svojem, ne pav dihi i istini Gospoda. Kak moremo teda paziti, da Gospod ostane to, ka je v istini, da njegove sv. osebe i njegovoga navuka ne spačimo i pokvarimo po svojem pokvarjenom teki, mišljenji i želaj... Zato pa mi moremo sebe prisposodablati njemu, po njegovom navukil

„Vučenik, znamo, ka si pravičen i v istini včiš pot Gospodovo i se ne brigaš za nikoga, ar ne gledaš na osebo. Povej nam teda...“ Pesek v oči je vsakša reč, jama vsakše pitanje, maska i skazljivost. Reči so lažlive, namen hudooben, vüsta sladka, prilžnjena, medena, srce pa čemerno.

„Vučenik...“ Ti dobro znaš, kelki te ne držijo za „vučenika“, „znamo, ka si pravičen“, da dobro znamo, ka te majo za skazlivca, huj-skača i puntara. Vidimo, kak je svet skazlivci, medene, sladke njegove reči, prijazno njegovo obnašanje, prilžnjen njegov guč... da vlovi pravičnoga, nedužnoga. I kak lejko se zgrabimo v takše mreže, kak lejko zablodimo za sladkimi mamili i kak lejko spadnemo z oblúbami skopano jamo i to posebno mladina! Zato pazimo na zanke, ne verimo praznim oblúbam; ne dajmo se zapelati! To nas vči Gospod!

„Smemo li dati dačo casari, ali

ne!“ Tudi njega ščejo zgrabiti! Najprle se njemu ščejo priküpiti, ga ščejo zvoditi, potem ga pa sünoti v jamo v nastavleno zanko: „Smemo dati dačo casari?“ Politika!

„Ka me skušavate, skazlivci!“ Najprle Gospod potegne z njij fajščekov obraz, nato pa njim odgovori, da on ne vganja politike; (ali bodo židovje podložni Rimljanom, ali ne; ali bodo samostojni,) da on ne vrejuje svetov-noga gospodarstva! „Dajte casari, ka je casarova, Bogi, ka je božega!“ Kristušov evangelium je zvišeni nad svecko; njegova naloga je pripelati človeka nazaj k Bogi, da bo dete bože, da bo v srci ponovno noso podobo božo. — Svet je že takši, ka kda je nevolja, te je vera, sv. Cerkev za vse dobra, te naj zavoženo politiko rešavle, te naj gospodarstvo izvaža, te naj družabnost rešuje itd. Ne! „Dajte Bogi, ka je božega, casari, ka je casarova!“

GLASI.

SLOVENSKA KRAJINA.

Naš namen v dobi žalivanja za pokojnim kralom. Prosimo vse dobre duše, naj do 9. novembra leta 1935 vsaki den zmolijo edno Zdravo Marijo za dušo pokojnoga krala, edno pa za našo milo domovino Jugoslavijo.

Navuk za tretjired je dnešnja nedelo, 21. oktobra po večernici v Črensovcih.

Širitelje iz lendavskoga sreza, to je z lendavske, črensovske, tórjanske, dobrovniške, bogojanske, beltinske fare pa z duhovnij V. Polana i Hotiza, naj pridejo dnešnja nedelo 21. oktobra po večernici v Naš Dom v Črensovcih i prinesejo celoletno naročnino svojih naročnikov.

Novine so narasle za komadov: 8 Franciji, 1 v Lipovcih, 1 v Beltincih, 1 v Petencih, 2 v Sloveniji. Sküпно za 13 komadov. — Uprava.

Širitelje iz sobočkoga sreza pridite dnes teden, 29. oktobra v Soboto v Dom sv. Frančiška, Križova 4. po velkoj božoj službi i prinesite celoletno naročnino svojih naročnikov.

Naročnikom na znanje. Od smrti blagopojnoga krala ne smo mogli ešče nikaj pisati v sredo, ar je oblast te ešče ne dala dovoljenja, zato dobite zdaj hitrej v roke Novine.

Na sirotišnico deteta Marijke v Turnišči je darüvao Šerüga Martin iz Beltinec 1 Din. Te mali dar dani od siromaka z dobrega srca milijone zaleže. Oča sirot naj ga v obilnosti povrne.

Delo je iskalo na borzi dela v Soboti od 1. do 10. oktobra 10 možkov i 17 žensk.

„Naj Bog še dolgo blagoslavlja vsa njegova pametna dela.“ To žele poročevalec Slov. Gosp. uredniki Novin za 60 letnico. Gda se njemu zahvalujemo za te pozdrav, ga prosimo, naj nasleduje vsa pametna dela g. Klekna, oni najmre z božov pomočjov samo takša majo.

Novi list „Ljudska Pravica“, je izišo. Izdajateo i urednik je Kranjec Miška, akademik v V. Polani. Gospod Hartner nam pišejo, ka oni ne poznajo g. Kranjca i nemajo zveze z njim. Iz krogov toga lista se nam naznanja, da list s penezi podpira g. dr. Peterlin, kral. notar.

Dve desetletnici. Gospod dekan Jerec so obhajali z svojimi tovariši 10 letnico mešniškoga posvečenja. Tovariši so jih obiskali v Lendavi, kde so meli sküпно božo službo za pokojne tovariše. Vsi so napravili izlet tudi v Turnišče. — Desetletnico obhaja te mesec tudi g. Horvat Štefan, katehet v Soboti, ka je prevzeo katehetsko službo. Letos njemu je tudi 25 let, ka je posvečeni za duhovnika. Opravlao je prve pri železničaraj tudi lepo katehetsko službo. Obema gospodoma želemo tisto, ka njima Srce Jezusovo žele podeliti pri toj priliki.

Bogojina. Vsi rojarje z naše fare pridite 21 po meši v šoli ka rojarsko društvo nastavimo.

V. Polana. Naš duhovnik, g. Rantaša Anton letos obhajajo 30 let-

Pošta.

Küzmič Jožef, Murska Sobota, Kroška c. 8. Na letos vse plačano. Višek 24 D za drugo leto.

V Murskom Središču

oda se

edna velika hiša,

štera nosi letno 15.000

Din. gotovine. Pripra-

vna je za trgovino ali

gostilno. — Lastnik

Cinzek.

PREKOSNICE.

Ciganovo vüho.

Mesar je meo lederni kaput i lepe svetle gumbe na njem. Cigan je mislo, da so zlate, zato je začeo rezati dol. Mesar je to vido i hitro začeo rezati cigani vüho. Cigana je bolelo i je kričao: „Jaj, moje vüho!“ Mesar pa: „Jaj, moje gumbel!“

nico svojega mešništva. Želemo njim farniki, naj jih blagoslovi Srce Jezusovo, šteroga svetišče so tak lepo okinčali pri nas.

Sirotišnica „Deteta Marijke“ v Turnišči prosi lepše reči. Poročevalec Slov. Gosp. piše, da je sprejeta v njo stara sirota z Medjimurja, ne pa deca i njej žele, da bi se njej bole godilo, kak delavskoj kühnji v Soboti. Te reči moramo popraviti. Stara sirota je sprejeta za dečko, ar sirotišnica nüca dečko. Lepo od te sirote je pa, da ne prosi plače, nego v dober namen sirotam na hasek posveti svoje delo. Delavska kühnja v Soboti pa tak vrši svoj poseo, kak dozda, pomaga siromakom. Bogastva ne išče niden zavod, nego deli bogato Kristušovo lübezen siromakom. O keliko lepše bi se glasilo po želi Jezusovoga Srca, če bi poročevalec priporočao prve dobrodelne hiše v Slov. krajini bratom prek Müre v smilenje i bi tudi sam segno v žep pa pomagao obema hišama.

Hotiza. Naša občina je drage vole privolila i od hiše do hiše podpisala, da povekša dohodek za svojega duhovnika, da do lejko shajali. Prvejši dohodki za zdajšnje čase neso bili zadostni.

Bogojina. Iz urbarialnih dohodkov smo dali z cementnov ograjov olepšati grob našega duhovnoga pastira g. Bašša Ivana. — V cerkev dobimo dva lepiva lustra od dobrotnikov.

Gederovci. Prinas je vmro 11. toga meseca Štivan Franc, trgovec i gostilničar, stalen naročnik naših Novin. Pokojni je bio jako dober gospodar. Večni mir naj njemu sveti.

Dr. Korošec

pri mrtvom teli pokojnoga krala. Gda je mrtelno telo Njeg. Vel. krala — viteza zedinitela ladja „Dubrovnik“ pripelala v Split, je zemelske ostanke sprejeo knez Arzen, cerkveni dostojanstveniki, zastopniki civilne i vojaške oblasti i bivši ministri, štere je vodo bivši ministerski predsednik dr. Anton Korošec. Pri toj priliki je dr. A. Korošec povedao navdušene rodolubne reči.

Nj. Vel. kralici pa je posloao sledečo sožalno brzojavko: „Globoko sočustvujem v strašni nesreči in prosim Boga, da v teh težkih dneh tolaži Vaše veličanstvo in kraljevski dom.“ Predsedniki vlade g. Uzunoviči pa je posloao sledečo brzojavko: „Občutim globoko žalost in želim, da bi prebrodili težke dni v zakonitosti in miru.“

Dr. Korošec je v Spliti novinarom dao sledečo izjavo: „Ko mrtvega kralja objokuje vsa Jugoslavija, je treba vse pozabiti! Treba je delati in živeti za Jugoslavijo.“

Podalšaj si življenje!

Življenje moremo podalšati, be-tege preprečiti, betežne ozdraviti, slabe okrepčati, nestalne očrvstiti i nesrečne osrečiti!

KA JE ZROK VSAKŠE BOLEZNI?

Oslablenje živcov, potrtost, zgüba dobrih prijatelov ali svojih bližnjih, razočaranje, strah pred boleznijov, slab način življenja i dosta drugih vzrokov.

ZADOVOLSTVO

je najbolši vračiteo! So poti, ki te morejo pripelati do dobrega razpoloženja, oživiti tvoj značaj, napuniti te z novim vüpanjom, ta pot je pa opisana v razpravi, ki jo more vskaki, ki jo žele, dobiti taki i

ČISTO BREZPLAČNO!

V toj maloj priročnoj knigici je raztolmačeno, kak morete v kratkom časi i brez ovire med delom ojačiti živce i mišice odpraviti slabo razpoloženje, trüdnost, razmišlenost, oslabljenje spomina, nerazpoloženje za delo i nešteto drugih betežastih pojavov. Zahtevajte to razpravo, ki vam bo nüdila dosta veselih vör. — Poštno zbirališče:

ERNEST PASTERNAK, BERLIN SO.
Michaelkirchplatz 13. Abt. 890.

Mrtvo telo pokojnoga krala je dr. Korošec sprevedo v Beograd, gde bo prisostvüvao pogrebi.

V Spliti je mrtvo telo ležalo na mrtvem odri, ki je bio iz samoga cvetja i sedem metrov visiki. Mimo mrtvoga tela so šle vnoge jezere v 16 rendaj cele tri vöre i skazale svojimi bivšimi vladari svoje zadnje spoštüvanje. V Zagrebi pa je mrtvo telo ležalo 5 vör, gde so se isto nešteti jezeri prišli od njega posloviti.

Iz vsake občine bo en zastopnik brezplačno lehkó šo v Beograd na pokop, za ostale potnike pa je četrtinska vožnja.

Pritožba organistov.

Pred kratkim so imeli brezposelni absolventi orglarske šole i kantorski kandidati svoj stanovski sestanek v M. Soboti, na katerem so sklenili, da z vsemi silami in sredstvi, ki so jim na razpolago intervenirajo pri merodajnih oblastvih, da pridejo do zaposlenja. Žalosten, naravnost kričven in vse obsodbe vreden znak sedanje dobe je, da še ne uvidi, da na kantorska mesta spadajo tisti, ki so se za to posebej izobraževali. In neopravičljivo je, da se trpi, da se kantorska služba opravlja od stanu, kateri nima, kakor smo že čuli, na tom življenskoga interesa in ki je že preskrbljeni z izdatnim kosom kruha, ki jim ga daje njihov stan, dočim morajo tisti, ki jim kantorska služba pritiče, stati ob strani in — stradati. Čas je že, da se to dvojno zaslužkarstvo in žnjim povzročena krivica odpravi. Zato brezposelni kantorji (organisti) prosijo vso uvidevno javnost, da jim v njihovi borbi za svoje svete pravice posveti vso naklonjenost! *Organisti*

Važno za delavce v Franciji!

Francosko društvo za emigracijo v Zagrebi je izdalo slovensko-francoski i francosko-slovenski slovar, šteri obsega 184 strani i prek 5000 reči. Slovar je prirejen tak, da se zlejka pravilno čte i piše. Vsaki delavec, šteri že malo zna francoski, se lejko s pomočjov toga slovara hitro navči pravilno gučati i pisati.

Znano je, da našim delavcom v Franciji dela največ težav neznanje jezika. S tem slovarom bo to olajšano.

Domači, ki mate delavce v Franciji, ne pozabite na to i priporočajte ga svojim. Košta samo 12 Din., poština 1:50 Din. Penze se naj naprej pošlje na Zastopstvo Francoskega društva v Murski Soboti.

BANKA BARUCH

15, Rue Lafayette, PARIS

odpremlja denar v Jugoslavijo najhitreje in po najbolšem dnevnem kurzu. Vrš vse bančne posle najkolantneje. Poštni uradi v Belgiji, Franciji, Holandiji in Luksemburgu sprejemajo plačila na naše čekovne račune: Belgija: št. 3064-64, Bruxelles; Francija: št. 1117-94, Paris; Holandija: št. 1458-66; Ned. Dienst; Luksemburg: št. 5967, Luxembourg. — Na zahtevo pošljemo brezplačno naše čekovne nakaznice.

24-22